

KAT OVER DE VLOER

RACHEL WELLS

Kat
over de
vloer

Vertaling Irene Paridaans

HarperCollins

© 2015 Rachel Wells
Oorspronkelijke titel: *A Cat Called Alfie*
Vertaling: Irene Paridaans
Omslagontwerp: Wil Immink Design
Omslagbeeld: iStock
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Koninklijke Wöhrmann BV, Zutphen

ISBN 978 94 027 1620 7
NUR 302
Eerste druk 2016

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers Limited, UK.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC
© Nederlandse uitgave: HarperCollins Holland
HarperCollins Holland en Harlequin Holland zijn divisies van Harlequin Enterprises Limited
www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Ik voel me zeer bevoorrecht dat ik voor de tweede keer een boek over Alfie heb mogen schrijven, en daarvoor wil ik een heleboel mensen graag bedanken.

Dank aan Helen Huthwaite, mijn redacteur, die mij heeft begeleid op mijn weg. Het was weer een groot genoegen om met jou en met het hele Avon-team te werken. Het is voor mij een overweldigende ervaring om te zien hoezeer Alfie jullie allemaal ter harte gaat.

Ook zonder mijn fantastische literair agenten had ik dit nooit voor elkaar gekregen, dank aan Kate en Diane en hun hele team van Diane Banks Associates. Jullie stonden altijd klaar met de beste adviezen en hadden de ondankbare taak om mij dit jaar een beetje op het rechte spoor te houden – geen eenvoudige klus.

Mijn gezin verdient ook een applausje. Jullie hebben mij al die tijd verdragen en me geholpen wanneer ik dat nodig had. Thom, jij was een geweldige kattensdeskundige; mam, bedankt dat je me zo geholpen hebt met Xavier; en Xavier, dank je wel dat je mama liet schrijven wanneer dat moest. Ook veel dank aan Jo voor haar geweldige ondersteuning, ik hou veel van jullie allemaal.

Dank aan Helen, Becky, Martin en Jack en zijn gezin voor het opvangen van Xavier als ik moest werken. Het is onbetaalbaar om te weten dat hij zo'n liefdevol tweede gezin heeft om op terug te vallen.

Heel veel liefs voor de fantastische vrouwen die ik mijn vriendinnen mag noemen, in het bijzonder Jo, Jas, Tam, Tammy, Tyne, Jessica, Sally en Tina – ik ben dol op jullie en voel me gezegend met het feit dat jullie deel uitmaken van mijn leven. Een rondje prosecco voor jullie!

En dan nog een diepe buiging voor Frankie en zijn team van Morans in Westward Ho! Het was een geweldige plek om te schrijven. Jullie voorzagen mij van de nodige koffie, heerlijke maaltijden en broodnodige inspiratie – dank je wel, Tomasz!

Alfie is een combinatie van alle katten die ik heb mogen leren kennen en liefhebben in mijn leven, en om die reden bestaat hij voor mij echt. Ik dank iedereen die het boek heeft gelezen en deze bijzondere kat in het hart heeft gesloten.

Voor Xavier – jij bent mijn zon

Hoofdstuk 1

Ik geeuwde, rekte me uit en keek de zwarte nacht in. De lucht was helder, er waren een paar sterren te zien en de maan zette ons in een witachtig licht.

‘Ik denk dat ik maar eens naar huis ga, Tijger,’ zei ik met tegenzin. ‘Misschien maken ze zich zorgen.’ Ik bleef niet vaak zo lang buiten, maar Tijger en ik hadden lol gemaakt met een paar katten uit de buurt en we waren de tijd helemaal vergeten.

‘Oké, Alfie, Ik breng je wel even naar huis.’

Mijn beste vriend Tijger was een poes, maar ze was erg stoer en had meer littekens dan ik. En na alles wat ik had meegemaakt was ik maar wat blij dat ze mijn bodyguard was. Zelfs toen we samen langs de donkere huizen, de geparkeerde auto’s en verlichte straatlantaarns van Edgar Road liepen, schrok ik af en toe van mijn eigen schaduw. Ik was altijd een beetje zenuwachtig in het donker. Er kwamen dan weer herinneringen aan vroeger naar boven, dingen die ik liever zou vergeten, maar Tijger liep nu naast me en beschermde me, en ik probeerde mezelf ervan te overtuigen dat ik veilig was.

‘Kijk, Tijger!’ riep ik uit, en toen we stilstonden voor Edgar Road 48, het huis naast het mijne, was ik al mijn angst in één keer vergeten.

‘Hemeltje, het lijkt wel of er nieuwe mensen in komen wonen,’ antwoordde ze.

‘Op dit uur van de dag!’ riep ik uit. Dit was heel erg vreemd – niet alleen omdat ik wist dat mensen normaal gesproken ’s nachts slapen, maar ook omdat ze normaal gesproken overdag verhuizen.

We slopen de voortuin in en verstopten ons achter een struik, een plekje dat we goed kenden, en volgden opgewonden de gebeurtenissen.

Tijger en ik waren dit huis al meerdere keren binnengedrongen. We kenden het in feite net zo goed als ons eigen huis. Een paar maanden geleden waren de bewoners vertrokken en sindsdien stond er een bordje TE HUUR in de voortuin. Ik had Tijger vaak weten over te halen om een kijkje te gaan nemen in het huis, zelfs na al die jaren kon ik de verleiding van een leeg huis nog niet weerstaan. Een paar jaar geleden, toen ik zelf nog dakloos was, had ik van een wijze kat geleerd dat lege huizen nieuwe mensen aantrokken, bijvoorbeeld potentiële gezinnetjes die een kat in nood konden opnemen. Ik moest eropaf als een mot op een kaarsvlam. Hoewel ik nu lieve baasjes had, en zeker geen kat in nood meer was, voelde ik me er altijd nog toe aangetrokken.

Op straat stond een grote, witte vrachtwagen die door twee mannen werd uitgeladen. Ze droegen allebei een spijkerbroek en een trui, eentje had een wollen muts op en de ander was bijna kaal. Ze waren allebei lang, de een dun, de ander iets gezetter. Ze droegen dozen van de vrachtauto naar het huis en zeiden nagenoeg niets.

Ik spinde van opwinding.

‘Nieuwe eigenaars! Ik kan niet wachten om kennis met ze te maken,’ zei ik tegen Tijger.

‘O, Alfie, je blijft toch ook een drempelkat. Als er ergens een nieuw gezin intrekt, ben je gewoon niet meer te houden,’ zei Tijger.

Ik schudde met mijn kop.

‘Vind je dat zelf niet vreemd?’ vroeg ze.

‘Ja, een beetje wel,’ antwoordde ik.

‘Wie gaat er nou in hemelsnaam midden in de nacht spullen een huis in slepen?’

Ze had gelijk, en ik vroeg me af waarom iemand dit moment had uitgekozen om spullen te verhuizen.

Drie jaar geleden, toen ik voor het eerst Edgar Road in was gelopen, had ik geleerd dat bordjes in de voortuin betekenden dat er nieuwe mensen in dat huis zouden komen wonen. Ik was op dat moment dakloos, mijn vorige baasje was overleden en iedereen had mij aan mijn lot overgelaten. Bang, eenzaam en zonder dak boven mijn hoofd was ik op die bordjes afgegaan, en had ik de vier huizen gevonden waar ik nu woon.

Zonder dat ik me ervan bewust was, werd ik wat ze wel een ‘drempelkat’ noemen; een kat die in meerdere huizen woont en leeft. Als je zoveel huizen hebt, weet je zeker dat er altijd volop eten en liefde is. Ik was een hele tijd alleen op de wereld geweest, zonder baasje, en ik wist heel goed dat ik dat nooit meer wilde.

Ik was begonnen met vier nieuwe bewoners in Edgar Road, maar sinds er weer een paar mensen verhuisd waren, had ik er nog maar twee. Dus hoewel ik nog steeds goed zat, kon ik het toch niet laten en bleef ik lege huizen in de gaten houden. Je wist maar nooit.

‘Het is best een groot huis,’ zei Tijger. ‘Dat betekent waarschijnlijk dat er een heel gezin in komt wonen.’ Tijger woonde maar een paar huizen verderop, maar haar huis was een stuk kleiner. Mijn hoofdgezin, Jonathan en Claire, waren getrouwd, nadat ik ze bij elkaar had gebracht. Ze woonden in Jonathans huis, dat schreeuwde om een gezinnetje. Het was veel te groot voor twee mensen en een kat en het had dringend behoefte aan rondrennende kinderen. Ze wilden ook wel een kind, of misschien wel meer, maar op dit moment was ik hun baby. Dat zijn van die dingen waar je nooit over klaagt.

‘Ik hoop dat er een groot gezin in komt wonen, met een paar leuke kinderen. En hopelijk hebben ze geen kat.’

‘Waarom niet?’

‘Nou, misschien willen ze dan wel een drempelkat.’

Tijger ging op de grond liggen en dacht na. ‘Jij hebt nou Jonathan en Claire, en Polly en Matt. Denk je niet dat het tijd wordt om je te realiseren dat je baasjes hebt die van je houden en voor je zorgen, en dat je niet hoeft te zoeken naar nog meer baasjes?’ Tijger geeuwde lui; elke keer als ze mij de les las leek ze daar zelf heel moe van te worden.

Ergens in een hoekje van mijn hart wist ik wel dat ze gelijk had, maar iets weten en iets voelen zijn twee compleet verschillende dingen.

We keken toe hoe de mannen de laatste dozen uit de vrachtwagen haalden en de deuren dichtdeden. Ze droegen de dozen naar binnen en kwamen een paar minuten later weer naar buiten.

‘Ik weet niet hoe ik je moet bedanken,’ zei de dunne man. Hij zag er verdrietig uit. Ik was iets dichterbij gekropen, zodat ik het goed kon zien.

‘Maak je niet druk. Daar heb je toch familie voor,’ zei de andere man. Hij klopte hem op zijn schouder.

‘Dat weet ik, maar ja, hier staan we dan, en er is zoveel gebeurd, ik weet gewoon niet wat ik moet –’ Zijn stem brak. Mijn ogen werden steeds groter.

‘Was dat alles?’ vroeg de andere man.

‘Yep. Meer dan dit bezitten we niet meer.’ Hij lachte schamper.

‘Kop op, broertje, het komt wel goed.’

‘Ik wou dat ik je kon geloven,’ antwoordde hij.

Ze stapten in de auto en reden weg.

‘Wauw, nu word ik helemáál nieuwsgierig,’ fluisterde ik toen de auto in de verte verdween.

‘Alfie, het wordt tijd om te stoppen met het zoeken naar nieuwe baasjes,’ zei Tijger terwijl ze weer uitvoerig geeuwde. Ik keek naar

haar en besepte dat het hoog tijd was om te gaan slapen. Tijger was dan misschien nog een jonge kat, net als ik, maar ze had haar slaap nodig.

‘Je zult wel gelijk hebben,’ beaamde ik, ‘maar ja, eens een drempelkat, altijd een drempelkat.’

Hoofdstuk 2

Toen ik door het kattenluikje sprong was het huis in duisternis gehuld. Dat was niet zo vreemd, want het was al laat. Ik leebderde wat water en liep toen naar boven, naar de overloop, waar mijn mandje stond.

Toen Claire en Jonathan nog maar net bij elkaar waren, verdeelde ik mijn tijd tussen hun huizen en de andere twee flats. Ze hebben hun relatie aan mij te danken, want ik heb hen aan elkaar voorgesteld. Dat was heel grappig, ik was wel van plan om dat te doen, maar het gebeurde toch heel onverwacht. Toen ik gewond was en lag bij te komen bij de dierenarts, kwam Jonathan me opzoeken, en Claire wist dat ik ook zijn kat was. Ze werden verliefd en pasten precies bij elkaar, en na een halfjaar trokken Claire en ik bij Jonathan in. Een jaar later zijn ze getrouwd. Dat was de eerste keer dat ik een menselijke trouwerij bijwoonde. Ik had zelfs een rol bij de plechtigheid, die werd gehouden in een klein kerkje, niet ver van Edgar Road. Ik was erg opgewonden, totdat ze me aan de riem deden – wat een vernedering! Maar ik heb ze vergeven omdat ze me betrokken bij die bijzondere gebeurtenis en ik later sardientjes te eten kreeg. Jammie. Toen zij op wat ze ‘huwelijksreis’ noemen gingen, bleef ik bij mijn andere gezin: Polly, Matt, Henry en baby Martha, maar nu woon ik eigenlijk fulltime bij Jonathan en Claire.

Toen ik in mijn bed lag en nadacht over het nieuwe gezin, kon ik geen enkele reden bedenken waarom iemand midden in de nacht met verhuisdozen ging lopen sjouwen. Ik moest ook alsmaar denken aan die verdrietige man. Hij klonk echt als een mens in nood, iemand die heel goed mijn hulp zou kunnen gebruiken. Ik lag er nog een poosje over te tobben en viel toen in slaap.

De volgende ochtend werd ik later dan gewoonlijk wakker. Ik rekte me eens flink uit en liep toen naar de slaapkamer van Claire en Jonathan, die nog lagen te slapen. Het was weekend, dus ze hoefden niet vroeg op. Maar ja, ik had honger en normaal gesproken had ik op dit tijdstip al lang ontbeten. Gelukkig hadden ze de slaapkamerdeur op een kiertje laten staan, dus duwde ik hem open.

Ik sprong op het bed, ging op Claires borst staan en miauwde erop los.

‘Aaargh, Alfie,’ zei Claire terwijl ze overeind probeerde te komen en ontdekte dat ik boven op haar zat. ‘Waarom ga je altijd op mij zitten en niet op hem?’ Ze wees naar Jonathan, die erg zijn best deed om net te doen alsof hij nog sliep.

Ik miauwde om duidelijk te maken dat ik op haar ging zitten omdat Jonathan ’s morgens nogal knorrig kon zijn, bij Claire was ik beter af.

‘Ik snap het al,’ zei ze. ‘Tijd voor het ontbijt.’ Ze stond op, pakte haar ochtendjas van de stoel die naast het bed stond en trok hem aan.

‘Als je dan toch opstaat, zou ik wel een kopje koffie lusten,’ zei Jonathan, die nog steeds weigerde allebei zijn ogen open te doen. Ik ging over hem heen staan en kriebelde met mijn staart in zijn gezicht, totdat hij zijn ogen wel open moest doen en overeind ging zitten. ‘Wegwezen, Alfie, dit moet ik niet hebben,’ zei hij terwijl hij me aaide en tegelijkertijd van het bed af duwde.

‘Heel goed, Alfie,’ zei Claire giechelend. Ze pakte me op, klemde me onder haar arm en droeg me de trap af.

‘Claire, Claire.’ Even later kwam Jonathan buiten adem binnen. ‘Heb je mijn hardloopschoenen gezien?’ vroeg hij terwijl hij zich bukte om mij te aaien. Intussen had ik mijn ontbijt al op en mezelf

schoongelikt. ‘In de kast onder de trap, waar alle schoenen staan,’ antwoordde ze met een zucht. Claire was ongelooflijk netjes, het huis zag er altijd uit om door een ringetje te halen, en toch kon Jonathan nooit iets vinden. Claire zei dat dat een ‘mannending’ was, maar dat sloeg zeker niet op mij. Gelukkig ben ik een schone en nette kat die van orde en regelmaat houdt, dus dat gaat prima zo.

‘Ik kijk nog een keer, je weet hoe hopeloos ik ben.’ Hij gaf haar een kus. Het was zo’n lange kus die je wel eens in een film ziet, en even had ik het gevoel dat ik te veel was en daarom deed ik mijn pootjes voor mijn ogen. Toen ik weer opkeek, kneep hij net in haar billen, en ging toen weer op zoek naar de verdwenen sportschoenen. Claires gezicht was helemaal rood van geluk, en steeds als ik haar zo zie weet ik weer waarom ik hen bij elkaar heb gebracht. Het was echt niet perfect – ik heb gehoord dat perfecte relaties niet bestaan, bij mensen, noch bij katten – maar Jonathan en Claire maakten elkaar bijna elke dag gelukkig en we woonden in een zonnig, liefdevol huis. Tijger had gelijk, ik bofte met het leven dat ik leidde, en daar moest ik soms echt aan herinnerd worden.

‘Ik heb ze!’ Jonathan kwam de keuken in en toonde triomfantelijk zijn schoenen. ‘Goed, liefje, ik ga naar de sportschool. Zullen we ergens gaan lunchen als ik terug ben?’

‘Heerlijk, ik ga lekker op de bank liggen tot je terug bent,’ zei ze en ze gaf hem een knuffel. ‘Trouwens, je weet toch wel welke dag het vandaag is?’

‘Eh... zaterdag?’ zei Jonathan.

‘Je weet heus wel wat ik bedoel,’ zei Claire heel zachtjes. Niet dat het nodig was om te fluisteren, want ik had sowieso geen idee waar ze het over had.

‘Ik ben het echt niet vergeten, lieve schat.’ Hij glimlachte en gaf haar een kus op haar wang. ‘Tot straks.’

Ik zag dat hij knipoogde voordat hij de deur uit liep.

Mensen, ik heb het al vaker gezegd, zijn rare wezens. Ik hou veel van ze en ze zorgen goed voor me, maar ik geloof niet dat ik ze ooit zal doorgronden. Neem nou Jonathan en zijn schoenen. Hij weet waar ze horen te staan, trekt de kast open, ziet ze niet, vraagt het aan Claire, en vindt ze dan toch in de kast waarin hij al gekeken heeft. Dat gaat zo met alles, en om een of andere reden lijkt Claire het grappig en aandoenlijk te vinden, terwijl ik het alleen maar irritant vind. Hij is heus niet achterlijk, maar soms doet hij wel net alsof.

En Claire fluistert vaak als ik in de buurt ben, hoewel ze niet weet hoeveel ik begrijp van wat er gezegd wordt. Wat eigenlijk vrij veel is. Ik weet bijna zeker dat ze zo zachtjes praat omdat ze proberen een baby te krijgen. Ik weet wat een baby is, dat weet ik van Henry en Martha die verderop in de straat wonen. Bovendien zijn wij katten dol op baby's – ze zijn klein en warm, en lijken een beetje op ons.

Maar ze zijn nog niet zwanger. Ik weet dat Claire daar soms verdrietig over is, en ik maak me een beetje zorgen, want toen ik haar leerde kennen was ze heel vaak verdrietig, en hoewel ze nu gelukkig lijkt, blijft het leven toch onvoorspelbaar en kan alles opeens zomaar anders zijn.

Een poosje nadat Jonathan de deur uit was gegaan, ging de bel. Ik rende met Claire naar de voordeur. Ze deed open en daar stond Polly van een paar huizen verderop met een brede lach op haar gezicht. Claire en Polly waren nu dikke vriendinnen, en ook dat hadden ze aan mij te danken.

'Hai!' Claire lachte naar Polly. Ik spinde en liep naar Polly toe om haar te begroeten. Toen ik haar voor het eerst zag lachte ze nooit, maar nu doet ze het de hele tijd. Ze is zo mooi dat iedereen blij wordt van haar glimlach, zelfs ik. Al mijn mensen zijn op hun eigen manier mooi, maar Polly is werkelijk een schoonheid. Daar

was iedereen het mee eens, maar Polly lachte het weg. Ze is misschien wel de minst ijdele persoon die ik ken – ze maakt zich in elk geval minder druk over haar uiterlijk dan ik.

‘Ik hoop dat ik niet ongelegen kom, maar je zei dat Jon naar de sportschool was. Matt is net met de kinderen naar het park, dus kon ik even weg.’

‘Doe niet zo raar, natuurlijk kom je niet ongelegen. Kom binnen.’ Claire stapte opzij.

‘Hai, Alfie.’ Polly bukte om me te aaien. We waren goede vrienden geworden, we hadden dan ook veel meegemaakt sinds we elkaar hadden leren kennen.

Claire zette een pot koffie, en toen ze aan de keukentafel plaatsnamen ging ik bij Polly’s voeten liggen en veegde nonchalant met mijn staart langs haar benen.

‘Ik weet eigenlijk niet of ik wel koffie moet drinken,’ zei Claire nadat ze een slokje had genomen.

‘Is het zover?’ vroeg Polly.

‘Nee, ik ben niet zwanger, maar ik ovuleer wel.’

‘Luister nou naar mij, en maak je niet zo druk. Ik dronk wel meer dan alleen koffie toen ik zwanger werd van die van mij. Ga er niet over stressen, maak het niet te belangrijk.’ Polly keek een beetje bezorgd, dus ik wreef eens extra langs haar been.

‘Dat zeg ik ook de hele tijd tegen mezelf. Maar je weet hoe ik ben, ik raak overbezorgd. Ik maak me overal druk om. Sinds we besloten hebben dat we een kind willen kan ik nergens anders meer aan denken.’ Claire keek bezorgd. Het zat mij ook niet lekker. Ze was een angstig mens, daarom was het ook zo’n geniale zet van mij om haar en Jonathan bij elkaar te brengen. Jonathan was een complexe man – een beetje zoals ikzelf – maar hij was heel goed voor Claire. Op sommige gebieden was hij nog wat ouderwets; hij zorgde goed voor haar en liet haar voor het huishouden

zorgen, wat ze nou eenmaal graag deed. Als kat begreep ik dat niet helemaal, maar ik leerde het wel. Jonathan was een sterke man bij wie Claire niet verdrietig of nerveus hoefde te zijn. Bij hem kon ze zich helemaal veilig voelen. Soms was hij een beetje knorrig, maar hij had een hart van goud en hij was trouw. Trouw is belangrijk, dat heb ik wel geleerd.

‘En dat is natuurlijk heel normaal, maar je moet uitkijken dat het je niet volkomen in beslag neemt. Ik bedoel, kijk nou eens naar al die ongewenst zwangere vrouwen. Ik weet zeker dat die zwanger zijn geworden doordat ze juist niet aan kinderen dachten,’ zei Polly lachend.

‘Ik kan het niet helpen,’ zei Claire. ‘Maar je hebt natuurlijk gelijk. Ik moet me meer ontspannen.’ Ze liep naar de kast, haalde een koektrommel tevoorschijn en zette hem op tafel.

‘Hoe denkt Jonathan hierover?’ vroeg Polly terwijl ze op een biscuitje kauwde.

‘Die zegt dat we ervan moeten genieten en dat we er maar het beste van moeten maken, zoals mannen dat doen.’ Claire glimlachte.

‘Nou, doe dat dan ook. Hij heeft gelijk.’

‘Dat weet ik, maar Jon zit helemaal nergens mee, hij heeft misschien een kort lontje, maar hij kan dingen ook weer snel loslaten, hij blijft nooit lang ergens op broeden, goddank. Ik denk dat hij een goede vader zou zijn.’

Polly leunde over tafel en gaf een kneepje in Claires hand.

‘Jullie zouden allebei prima ouders zijn. Beter dan ik, in elk geval,’ zei ze met een verdrietig lachje.

‘Kom op, Pol, wanneer ga je het jezelf nou eens vergeven?’ vroeg Claire.

Toen ik Polly leerde kennen, ging het niet zo goed met haar. Ze bleek een postnatale depressie te hebben, dat betekent dat je niet

blij bent na de geboorte van je baby. Ik heb er toen voor gezorgd dat ze hulp kreeg. Henry was een blije, gezonde baby, en nu is hij een heel tevreden jongetje, maar het duurde wel even voordat Polly beter was. Toen ze van Martha beviel, was ze doodsbenauwd dat er weer hetzelfde zou gebeuren, maar gelukkig was haar angst onterecht. Ze zijn nu een heel gelukkig gezinnetje, en Henry en Martha zijn fijne speelkameraadjes voor mij.

‘Ik denk niet dat dat ooit lukt. Ik weet ergens wel dat het niet mijn schuld was, maar omdat alles bij Martha zo vlotjes is verlopen, denk ik dat ik me altijd schuldig zal blijven voelen tegenover Henry. Hoe dan ook, dat is iets wat ik gewoon zal moeten accepteren, maar daar hoeft jij je geen zorgen over te maken.’ Polly keek peinzend voor zich uit.

‘Nee, ik maak me al genoeg zorgen over mezelf als ik niet zwanger word.’ Claire zweeg. ‘Mijn vriendin Tasha doet acupunctuur.’

‘Au!’

‘Nou, ze zweert dat het geen pijn doet. Zij en haar vriend proberen al een hele poos zwanger te worden, en ik denk erover om het ook eens te proberen. Alleen denkt Jon dat het probleem alleen maar groter wordt naarmate ik meer mijn best doe om zwanger te worden, als in een soort vicieuze cirkel.’

‘Hij heeft gelijk. Ik zou dat nooit doen. Ik heb de pest aan naalden.’ Polly huiverde.

Claire schonk nog een koffie in en terwijl ik indutte kletsen zij nog even door over werk en het huis en lieten het onderwerp baby’s even rusten.

‘Oké, goed dan, ik denk dat ik maar weer eens ga en de lunch ga klaarmaken voor iedereen,’ zei Polly toen de koffie op was. ‘Vergeet niet dat Francesca en de jongens morgen komen. Ze willen Alfie zien.’

Ik opende mijn ogen en miauwde heel hard om duidelijk te maken dat ik hen ook wilde zien.

‘Ik zweer dat die kat alles begrijpt wat we zeggen,’ zei Claire terwijl ze me oppakte zodat we samen Polly naar de voordeur konden brengen.

Mijn hemel, ik hou van mijn mensen, maar soms zijn ze echt een beetje dom. Natuurlijk begrijp ik alles. Ik begrijp sowieso alles.

Hoofdstuk 3

Tijger deed enorm haar best om mij mee te krijgen voor een ochtendwandeling, maar ik had geen zin, want ik wilde geen minuut missen van Aleksy en de kleine Tomasz. Aleksy was mijn eerste mensenvriendje, ik heb hem leren kennen toen hij in Edgar Road kwam wonen, en sindsdien zijn we dikke maatjes. Hoewel ik ook dol ben op zijn jongere broertje Tomasz, en uiteraard op Henry en Martha, is Aleksy toch mijn beste mensenvriend.

‘We kunnen naar het lege huis gaan kijken,’ stelde ik Tijger voor. Dat huis lag dicht genoeg bij dat van Polly, ik zou een oogje op allebei kunnen houden en wachten tot Aleksy tevoorschijn kwam. Sinds die vrijdagavond was er niets meer gebeurd, wat het lege huis alleen maar nóg geheimzinniger maakte. Er leek nog steeds niemand te wonen.

‘Alfie, ik vervel me. Ik denk dat ik even ga kijken wat de andere katten buiten aan het doen zijn,’ zei Tijger humeurig.

Ik keek haar zo charmant mogelijk aan, maar ze keek niet terug. Vrouwen, dacht ik bij mezelf, een uitdrukking die ik van Jonathan had geleerd.

‘Oké, maar we kunnen straks nog wel samen spelen,’ stelde ik voor in een poging om haar tevreden te stellen, maar ze ging er al vandoor. Ik wist dat ze een poosje zou mokken, maar daarna zou vergeten dat ze boos was. Tijger was niet wrokkig, daarom waren we ook zulke goede vrienden, maar ze had wel een boel temperament. Ik hoorde van Jonathan dat dat voor de meeste vrouwen geldt, en Claire ging altijd tegen hem tekeer als hij dat zei, dus ik nam aan dat hij gelijk had.